

ע"פ 35995/05/17 - ליאור מנגדי נגד עירית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 35995-05-17 מנגדי נ' עירית תל-אביב-יפו

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מעוררת	ליאור מנגדי
נגד	ע"י ב"כ עו"ד אייל אבולעפיה
משיבה	עירית תל-אביב-יפו
	ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנצקי

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית משפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ש' איזקסון) מיום 2.4.17 לפיו הורשעה המערערת בשתי עבירות של חנייה על מדרכה והוטל עליה קנס בסך 1,000 ₪. הערעור נסב הן על ההרשעה והן על גובה הקנס שנגזר על המערערת.

הרקע:

למערערת נרשמו שני דוחות בגין חנייה על מדרכה בכיכר דיזינגוף בתל אביב, בשני אירועים שונים.

המערערת כפרה והדין בשני הדוחות אוחד. לאחר שמיעת ראיות בתיקים הללו, ניתן פסק דין ובית משפט קמא קבע כי המקום בו החנתה המערערת את מכוניתה עונה על הגדרה של מדרכה בהתאם לתקנות התעבורה ועל כן נאסר לחנות במקום. לענין פרשנותו של התמור אשר נמצא בכיכר דיזינגוף למרות שהמערערת לא הועמדה לדין בגין ביצוע עבירה כנגד הוראות התמור, מאחר וב"כ הצדדים טענו בענין זה, קבע בית משפט קמא, בדוחות את פרשנותה של המערערת ובהסתמכו על פרשנותו של בית משפט המחוזי בעפ"א 61964-02-15, לפיה בשעות שלא צוינו על גבי התמור כמיועדות לפריקה ולטעינה, אסורה חנייה בכיכר.

להלן בתמצית טענות המערערת:

1. מאחר ובמקום יש תמור המתיר או אוסר חנייה בשעות כאלה ואחרות, ניתן ללמוד ממנו כי אין מדובר במדרכה ויש לפעול על פי הוראות התמור.
2. טעה בית משפט קמא כאשר קבע כי מדובר במדרכה שכן גם מעדויות הפקחים עולה כי מדובר ברחבה הדומה

לרחוב הולנדי.

3. טעה בית משפט קמא כאשר קבע כי המערערת לא הואשמה בעבירה של חנייה בניגוד לתמרור, אלא בחנייה על מדרכה.
4. טעה בית משפט קמא עת הסתמך על פסק דינו של כב' השופט גורפינקל בעפ"א 61964-02-15 בו נקבע כי הוראת התמרור ברורה ואינה מותירה מקום לספק וזאת בניגוד לפסיקה סותרת של בית משפט העליון בנוגע לאי בהירות התמרורים.
5. בית משפט קמא טעה בכך שלא התייחס לטענות המערערת בנוגע לטעות במצב דברים.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי באריכות רבה את טיעוני ב"כ הצדדים, ועיינתי בחומר הראיות שבתיק בית משפט קמא, אני קובעת כי דין הערעור דנן להידחות. כאמור, למערערת ניתנו שני דוחות חנייה, בשני מועדים שונים, בגין חנייה על המדרכה בכיכר דיזינגוף.

בית משפט קמא קיבל את עדויותיהם של שני עדי התביעה שהעידו כי המקום בו חנתה המערערת הוא אכן מדרכה והתרשם כך גם מהתמונות שהוגשו. ב"כ המערערת כפר בעובדה שהמקום הינו מדרכה. לדבריו, המקום דומה יותר לרחוב הולנדי ועל כן המערערת סברה שמותר לחנות במקום.

הגדרת מדרכה בתקנות התעבורה הינה רחבה והמקום בו חנתה המערערת עונה על הגדרה זו. גם התמונות של הכיכר מלמדות כי אכן במדרכה לכל דבר עסקינן. זאת ועוד, בפסקי דין נוספים שניתנו בנושא בנוגע למקום דנן, נקבע כי המקום הינו מדרכה.

מאחר והמערערת חנתה על מדרכה כמפורט לעיל, נעברו על-ידה העבירות בגין הורשעה ולא היה צורך לדון בפרשנות שיש ליתן לתמרורים 443 ו-439 אשר מוצבים בכיכר דיזינגוף. למעלה מן הנדרש ומאחר ובית משפט קמא התייחס למחלוקת בין הצדדים בעניין זה, אתייחס גם לכך.

בתמרור 443 נאמר **"אסורה הכניסה והחנייה ברחבת הכיכר פרט לפריקה וטעינה בימי א'-ה' מ-08:00-15:00 בימי ו' וערבי חג מ-08:00-13:00"**. לטענת המערערת, היא סברה כי בשעות שאינן מצוינות על גבי התמרור, החנייה מותרת.

ב"כ המערערת טען באריכות כי נוסחו של התמרור מטעה וכי ניתן לטעות באמור בו ולפרשו כך שבשעות אחרות של היממה שבהן אסורה הפריקה והטעינה, מותרת במקום חניה. עוד ציין ב"כ המערערת כי עובדת הימצאו של התמרור

בכיר מצביעה על כך שאין מדובר במדרכה שהרי על מדרכה נאסר להחנות גם לצרכי פריקה וטעינה. ב"כ המערערת סמך את טיעוניה על פסקה 4 ברע"פ 2862/15. לדבריו, בית משפט העליון הביע את דעתו בפסק דין זה כי התמרו בכיר איננו ברור דיו.

אינני סבורה כטענת ב"כ המערערת כי עובדת הימצאו של התמרו דן בכיר מלמדת על כך כי אין מדובר במדרכה או כי יש בו כדי להטעות את הציבור לחשוב כי אין מדובר במדרכה. לעיתים ניתנת רשות לחנייה בשעות כאלה ואחרות גם על מדרכה אולם לא זה המקרה שלפנינו. במקרה דן ניתנה רשות לפריקה וטעינה. אין כל בסיס לטענה לפיה התמרו מלמד על כך שאין מדובר במדרכה.

זאת ועוד, בית משפט העליון אף לא קבע זאת ברע"פ 2862/15. האמור בתמרו נשוא הדיון גם איננו מלמד על כך שבשעות שאין מיועדות לפריקה ולטעינה, מותרת חנייה במקום.

אינני מקבלת את טענת המערערת לפיה חלה טעות במצב דברים או אי הבנה. המערערת המשיכה לחנות במקום גם לאחר שקיבלה את הדו"ח הראשון. על כן אין מדובר כלל בטעות כנה וסבירה וודאי שהמערערת לא עשתה כל שביכולתה על מנת להימנע מביצוע העבירה.

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי שגה בית משפט קמא בקביעותיו בהכרעת דינו.

אשר על כן אני דוחה את הערעור על הכרעת הדין.

לענין גזר הדין -

בית משפט קמא גזר על המערערת את קנס המקור בלבד בגין העבירות נשוא הדיון ואף איפשר לה לשלמו בתשלומים, על כן לא שגה בית משפט קמא בגזר הדין.

ב"כ המערערת מלין על כך שהמשיבה העמידה לדין את המערערת בגין העבירה של חנייה על מדרכה שהקנס לצידה הוא ₪ 500 במקום להעמידה לדין בעבירה של אי ציות לתמרו שהקנס לצידה הוא ₪ 250. מאחר וכפי שצוין לעיל, מדובר אכן בחנייה על מדרכה, אין מקום להלין על המשיבה על כך שהעמידה את המערערת לדין בגין עבירה זו. הבחירה בגין איזה עבירה להגיש את כתב האישום, הינה בסמכות המשיבה. על בית המשפט לבדוק האם אכן ביצעה המערערת את העבירה בגינה הועמדה לדין. כאמור במקרה דנן, העבירה של חנייה על מדרכה נעברה על-ידי המערערת, ועל כן אין מקום להתערב בשיקול הדעת של המשיבה בנוגע לסעיף העמדה לדין.

אשר על כן אני דוחה את הערעור על שני חלקיו.

ניתן היום, ב' תמוז תשע"ז, 26 יוני 2017, בהעדר הצדדים.

